

Αγγέλοι & Διαβόλοι (κι Εγώ κι Εσύ κι ο Παρακεί)

θεατρική μεταφορά του Τζακ Ο' Χάρρα του Γιώργου Ζαμπέτα

μιχάλης μαυροθέρης

ΠΡΟΣΩΠΑ

Εγώ

Εσύ

Παρακεί

Βλαδίμηρος

Εγώ: Κάθεται σε μια πολυθρόνα ή καναπέ αριστερά της σκηνής. Ριγέ κοστούμι.

Εσύ: Στέκεται δίπλα του. Μπλου τζιν, μαύρη φανέλα, κόκκινα converse, μπερέ.

Παρακεί: Σε ένα παγκάκι στο παγκάκι στην άλλη άκρη της σκηνής. Μέσα στο σκοτάδι (μέχρι να τον κτυπήσει το φως). Ακίνητος. Ξαπλωμένος στο παγκάκι.

Βλαδίμηρος: Ξέρει από φώτα, στα πλάγια της σκηνής, βγαίνει μόνο όταν τον φωνάζουν. Αθλητικά παπούτσια, τζιν, άσπρη φανέλα.

Όλοι τους μπορεί να είναι οποιασδήποτε ηλικίας.

Κουρτίνα. Το Εγώ και το Εσύ κοιτάζουν στο σκοτάδι, προς τον Παρακεί: (Παύση (1, 2, 3 Hey! Ho! Let's go!))

Εσύ: Κύριε Εγώ, για δες τον Παρακεί (και δείχνει στην άλλη άκρη της σκηνής όπου δεν υπάρχει φως)
Πως σου φαίνεται;

Εγώ: Έτσι κι έτσι. Ρε Εσύ, πάλι τα ήπιε;

Εσύ: Για να τον καταλάβουν καλύτερα οι θεατές. Όπως και να το κάνεις ένας μπειρής είναι εντέλει μονάχα ένας μπειρής. (Παύση)

Εγώ: Κι εγώ;

Εσύ: Είσαι κι εσύ Εγώ. (Παύση)

Εγώ: Κάνει κρύο έξω;

Εσύ: Η μοίρα, το κρύο, το μερτικό του Παρακεί. (Παύση)

Εγώ: Τι ήπιε το φρόκαλο; (το Εσύ προχωρεί προς τον Παρακεί (Παύση)) Εσύ; (το Εσύ γυρίζει το κεφάλι στο Εγώ)

Εσύ: Ναι;

Εγώ: Τι ήπιε το φρόκαλο;

Εσύ: Μια άδεια μπουιάλα κάτι.

Εγώ: Χρώμα;

Εσύ: Πράσινο. (το Εγώ πιάνει το τσιγάρο που έχει στ' αυτί και το βάζει στο στόμα)

Εγώ: Αναπτήρα! (το Εσύ πάει στο Εγώ και του ανάβει το τσιγάρο, στέκεται ακίνητο. Το Εγώ ξεκαπνίζει δακτυλίδια καπνού) Τι φοράει;

Εσύ: Κάτι κουρέλια...

Εγώ: Δεν βλέπω. (το Εσύ κοιτάζει τον Παρακεί) Η ζωή... (Παύση (το Εσύ σκύβει το κεφάλι και κοιτάζει χαμῆ))

Εσύ: Η ζωή, Εγώ, είναι πουτάνα και μετά τελειώνεις.
Εγώ: Χρώμα;
Εσύ: Χρώμα;
Εγώ: Των ρούχων του.
Εσύ: Μαύρο. (Παύση)
Εγώ: Κατράμι! Τα χέρια γιατί στο στήθος;
Εσύ: Βραδιάζει... Και κρυώνει... μες στον χειμώνα τον μακρύ...
Εγώ: Ανήκουστο!
Εσύ: Τι να πεις...
Εγώ: Πεθαίνει; Ο θάνατος, πώς είναι ο θάνατος;
Εσύ: Τον είδες;
Εγώ: Δεν είμαι σίγουρος.
Εσύ: Μαύρος και σκοτεινός. Σε παραλύει για μια στιγμή κι ύστερα πας εκεί απ' όπου ήρθες.
Εγώ: Πας σπίτι σου να πούμε.
Εσύ: Όπως το δει ο καθένας.
Εγώ: Θέλω να τον λυπηθώ, αλλά (Παύση)
Εσύ: Αλλά;
Εγώ: Δεν πρέπει.
Εσύ: Θα ήθελες όμως; Να τον λυπηθείς...
Εγώ: (το Εγώ βάζει ακόμα ένα τσιγάρο (που έχει στο άλλο αυτί) στο στόμα) Αναπτήρα! (το Εσύ σπεύδει να του ανάψει το τσιγάρο) Τέλεια! Ας το φιλοσοφήσουμε το θέμα. (το Εσύ σαστισμένο, αλαφροόσκιωτο) Ρίξε του μια μπατανία πρώτα. (Κοιτάζει το ρολόι του) Και γρήγορα, πριν πεθάνει απ' το κρύο. (Φως στο παγκάκι στην άλλη άκρη της σιηνής, το Εσύ πηγαίνει στον Παρακεί και τον σκεπάζει με μια μπατανία. Ο Παρακεί δεν αντιδρά (ακίνητος). Το Εσύ κάνει τρία βήματα πίσω. Ο Παρακεί είναι ξαπλωμένος σε ένα παγκάκι, κουλουριασμένος. Τα μάτια του είναι ανοικτά (βλέμμα απλανές).
Εσύ: Τρέμει. (Παύση) Ποιος είναι;
Εγώ: Ο Παρακεί... Ήταν φτωχός... Και το ήξεραν όλοι... Κι Εγώ κι Εσύ... Ο Παρακεί είναι μπειρής. (Παύση) Τώρα χιονίζει... (άσπρες νιφάδες πέφτουν πάνω από τον Παρακεί (ο Εγώ πιάνει ένα τηλέφωνο από την τσέπη του και κτυπά έναν αριθμό, περιμένει έξι δευτερόλεπτα)). Τρέξε γιατρέ, τον χάνουμε τον Παρακεί. (Παύση) Γιατρέ το και το, ο Παρακεί σαν να λιώνει. (Παύση) Κόκαλο. (Παύση... Κλείνει το τηλέφωνο)
Εσύ: Εγώ;
Εγώ: Ο γιατρός κάνει νερά.
Εσύ: Μα Εγώ... Γιατί;
Εγώ: Γιατί ο θάνατος είν' έξοδο, Εσύ, κι ο Παρακεί προεζόνι...
Εσύ: Τι λες για το κεφάλι του;
Εγώ: Χρειάζεται χρώμα.
Εσύ: Θα το σημειώσω. Τι χρώμα όμως;
Εγώ: Το κεφάλι. (το Εσύ γυρίζει προς τον Παρακεί) Θέλει έναν κόκκινο σκουφί. (το Εσύ σπεύδει προς τον Παρακεί) Βάλτου αυτόν. (Πιάνει ένα κόκκινο σκουφάκι από χαμέ στα πλάγια του καναπέ) Να κοκκινίσει το κεφάλι. Στη Μόσχα, αδερφές μου.
Εσύ: Θα το σημειώσω.
Εγώ: Μήπως είσαι θετικός; (Φοβισμένα) Τι θες να πεις;
Εσύ: (Δειλά) Μα Εγώ...
Εγώ: Η ζωή είναι πουτάνα... (Παύση)
Εσύ: Και μετά τελειώνεις.
Εγώ: Ας το κάνουμε. (το Εσύ πλησιάζει το Εγώ και πιάνει τον κόκκινο σκουφάκι, γυρίζει προς τον Παρακεί και περπατά κοντά του) Εκεί. Αυτός είσαι. (ο Παρακεί τώρα κάθετος στο παγκάκι, τρέμει, κρυώνει) Στοπ. (το Εσύ κάνει δύο βήματα πίσω) Στοπ. (το Εσύ κάνει ένα βήμα μπροστά) Καλύτερα έτσι. Αναπτήρα. (το Εσύ πάει στο Εγώ και του ανάβει το τσιγάρο)

Εγώ: (Καπνίζει, δακτυλίδια καπνού)

Εσύ: (Κοιτάζει με ανοικτό το στόμα, ξαφνιασμένο, το Εγώ)

Εγώ: Ας τον βοηθήσει ο Θεός του. (Παύση)

Εσύ: Τι θα λέγατε για μια... μια προσευχή... μια αυτοσχέδια—

Εγώ: Χριστέ μου! Τι μανία κι αυτή με το μεταθανάτιο... (Παύση)

Εσύ: Η διαβολική ελπίδα, ο σκόπιμος παλμός αίματος, η φυγή στη συνοχή αριθμημένων στιγμών από τον ανύπαρκτο χρόνο επέτρεψαν σε κάποιους, σαν του λόγου μου, να εξορθολογήσουν μια μεταθανάτια ζωή. (Παύση) Είναι μια θεολογία που έχει μια ρήτρα πίστης στον θάνατο... (Παύση) Αυτή η θεολογία εξελίχτηκε όταν κλότσησα έναν νεκρό σκύλο στο πάριο. (Παύση) Ήταν ξεραμένος, κούφιος, αδειασμένος, σαν κάποιο σχήμα που θύμιζε σκύλο. Ίσως, σκέφτηκα, το σώμα του να είναι όντως ένα φουσκωμένο σχήμα και τίποτε άλλο, ίσως όλα τα σώματα να είναι σχήματα. Γεννιόμαστε και πεθαίνουμε και στο ενδιάμεσο είμαστε άρρωστοι—

Εγώ: Τι τσίρκο! Το σώμα είναι ο ζυγός: ζει τον θάνατο, τον αληθινό θάνατο. Η ψυχή όμως είναι υπερκόσμια, είναι διαχρονική, είναι ο πόνος, η χαρά, ο έρωτας, ο αποχωρισμός, ο θρίαμβος κατά του σώματος—η ψυχή μου είναι ό,τι έχω κι είναι κι ό,τι είμαι. Είσαι μια σκέψη Εσύ (Παύση) αλλά καθόλου παρήγορη σκέψη. Χριστέ μου! Τα πάντα, τα πάντα, όλα είναι σφραγισμένα από τον θάνατο. Κι Εσύ, μου λες για αυτοσχέδια προσευχή; Τ' είσαι; Κανένας χλιμίζουρας; Αυτοσχέδια είναι μόνο η καταστροφή, η κόλαση του καθενός. (το Εγώ σηκώνεται ταραγμένο από την πολυθρόνα και φεύγει. Πηγαίνει κάτω από την σκηνή και κάθεται στην θέση 9 της πρώτης γραμμής όπου είναι άδεια (Παύση (Κοιτάζει προς τον Παρακεί, ο Εσύ ακόμη στο σημείο της πολυθρόνας)))

Εγώ: (Από τη θέση 9 (Γιρινιάρικα)): Πραγματικά είναι αστείο. Γελοίο. (Παύση) Κάθομαι στην πρώτη σειρά των θεατών και δε μπορώ να δω τον θάνατο. Ούτε καν τη ζωή. Πες του να πιει περισσότερο στην επόμενη παράσταση.

Εσύ: Θα το κοιτάζω.

Εγώ: Δώστου ουίσι. Θέλω να δω τον θάνατο στα μάτια του.

Εσύ: Ασφαλώς.

Εγώ: Φαίνεται απλά ένας μαλάκας που κρύνει. Έτσι δεν είναι; (ρωτά τον θεατή στ' αριστερά του)

Εσύ: Ασφαλώς.

Εγώ: Ίσως το φάρμακο... ίσως αυτό να είναι η λύση στο πρόβλημα μας. (το Εσύ σασιτισμένο. Εκνευρισμένο) Η τέχνη θέλει θυσίες. (το Εσύ πάνει από τα πλάγια του καναπέ, από ένα κομοδίνο που δεν φαίνεται, μια σύριγγα, ένα μπουκαλάκι με ένα υγρό και γεμίζει τη σύριγγα) Κι άλλο. (το Εσύ πάει προς τον Παρακεί) Στόπ! (το Εσύ ένα βήμα προς τα πίσω, ο Παρακεί τρέμει τρομαγμένος από την παρουσία του Εσύ μπροστά του) Τέλεια! Τώρα κάτι βλέπω. Εσύ;

Εσύ: Κι Εγώ.

Εγώ: Τώρα! Δώσε πόνο. (το Εσύ προχωρά στον Παρακεί, ο Παρακεί βγάζει το σακάκι και κάνει πάνω το μανίκι, το Εσύ σκύβει και του αδειάζει τη σύριγγα)

Εσύ: Εντάξει.

Εγώ: (Φωνάζει): Βλαδίμηρε! (Δυνατώτερα.) Βλαδίμηρε!

Βλαδίμηρος: (Από μακριά): Έλα! (Παύση (Βγαίνει στη σκηνή)) Έλα! Τι έγινε;

Εγώ: Να αρχίσει να πέφτει το φως. (Ο Βλαδίμηρος χάνεται ξανά στα πλάγια της σκηνής)

Βλαδίμηρος: (Από μέσα): Που πρώτα;

Εγώ: Στον Παρακεί.

Βλαδίμηρος: Πώς;

Εσύ: Αργά; (Ρωτά το Εγώ)

Εγώ: Αργά.

Εσύ: Να σηκώσει λίγο το πρόσωπο όμως.

Εγώ: Πας καλά; Τι νομίζεις ό,τι δείχνουμε; Την ομορφιά του; Η την ασκήμια του; Βλαδίμηρε;

Βλαδίμηρος: (Από μέσα): Ναι!

Εγώ: Πως θα πάει στον παράδεισο αν σηκώσει κεφάλι; Ε, Βλαδίμηρε;

Βλαδίμηρος: (Από μέσα): Ρε Εσύ; Καλά σου λέει. Δεν είναι να σηκώνεις και κεφάλι. Δείξε σθένος, φίλε μου (Και χαμηλώνει τον φωτισμό πάνω από τον Παρακεί)

Εσύ: Τώρα;

Εγώ: Τέλεια! Κι άλλο! (Παύση (Χαμηλώνει κι άλλο το φως)) Φριχτό! Τρομακτικό! Κι άλλο! (Χαμηλώνει κι άλλο το φως) Τραγικό! Χριστέ μου! Κι άλλο! Κι άλλο! (ώσπου μένει φως μόνο πάνω στο Εσύ (Παύση (Ανεβαίνει στην σκηνή ο Εγώ, και χάνεται έξω από την σκηνή (Φωνάζει από μακριά))))): Αναπτήρα! Κουρτίνα κι αναπτήρα, γαμώ την πουτάνα μου! (ο Εσύ βγάζει τον αναπτήρα από τη τσέπη του, σηκώνει τους ώμους του με το βλέμμα στο κοινό, και τρέχει προς το Εγώ (Αρχίζει να κλείνει η κουρτίνα—1, 2, 3—και το φως παντελώς—1, 2, 3, Hey! Ho! Let's go! Ανάβουν τα φώτα της αίθουσας)). **ΤΕΛΟΣ.**